

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ἕως τὸ κατ'ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χθρὴν ἡμῶν ὄνησιν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ἕως ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΓΩΤΕΣ

Ἐσωτερικοῦ:	Ἐξωτερικοῦ:
Ἐτησίᾳ δρ. 3,—	Ἐτησίᾳ φρ. χρ. 10,—
Ἐξάμηνος 4,50	Ἐξάμηνος > > 5,50
Τρίμηνος 2,50	Τρίμηνος > > 3,—

Ἀι συνδρομαὶ ἀρχοῦναι τὴν 1ην ἰσότητος μηνός.

ἘΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λστ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λστ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὀδὸς Ἐδριπέδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 17ος

Ἐν Ἀθήναις, 1 Μαΐου 1910

Ἔτος 32ον.—Ἀριθ. 22

ΤΙΑΡΚΟΣ ΚΑΙ ΖΙΝΕΤΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

Περὶλήψης τῶν προηγουμένων.—Μετὰ τὴν νίκην τοῦ Ἀουστριεῦς, ὁ μικρὸς βοημὸς Τιάρκος, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὴν γίδαν τοῦ Λέαν, μεταβαίνει εἰς τὴν σπηρὴν τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος, διὰ νὰ τῷ προσφέρει γάλα, καθὼς τὸν εἶχε διατάξει τὴν προηγουμένη ἡμέραν. Συνοδεύεται καὶ ὑπὸ τοῦ προστάνου του, τοῦ λοχαγοῦ Κορμά. Ὁ Ναπολέων ἐνδιαφέρεται πολὺ διὰ τὸν Τιάρκον, διότι ὁ μικρὸς βοημὸς διέσωσε μίαν σπονδαίαν ἐπιστολήν του ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ ἐχθροῦ καὶ κατορθώσας νὰ τὴν λάβῃ ἐγκαίρως ὁ στρατάρχης πρίγκιψ Μυράτ. Συντίθεσεν ἑπιστολὴν, μετὰ τὸν σοφὸν γάδορον τοῦ Κορμά, εἰς τὴν ἄλωσιν τῆς γαστρονομίας τοῦ Κορμά. Καθ' ἣν σπηρὴν ἐμφανίζονται εἰς τὴν αὐτοκρατορικὴν σπηρὴν ὁ λοχαγὸς, τὸ παιδίον καὶ ἡ Λέα, ὁ Ναπολέων ἀκούει τὰς ἀναφορὰς τῆς ἡμέρας, τὰς ὁποίας τῷ ἀναγινώσκει ὁ ὑπάσπιστός του :

«Ὁ καρβινοφόρος Πίντος τοῦ 10ου συντάγματος τοῦ ἐλαφροῦ πεζικοῦ, ἀπεκρίθη τὸν βραχιόνια ὑπὸ μίᾳ σφαιρᾷς.
«—Βοήθησέ με, εἶπε πρὸς τὸν σύντροφόν του, νὰ καταθάσω τὸ σάκκο μου καὶ τρέξω νὰ μ' ἐκδικήσῃς».
«Θέτει κατόπιν τὸν σάκκον του ὑπὸ τὸν δεξιὸν βραχιόνια καὶ βαδίζει μόνος τοῦ πρὸς τὸ νοσοκομεῖον...»
—Τὸν σταυρόν ! λέγει ἀπλῶς ὁ Ναπολέων ἐξακολουθήσας.
Ὁ ἀξιωματικὸς ἐξακολουθεῖ :
«Ὁ στρατηγὸς Τιεμπὼ, βαρῆς πληγωμένος, μετεφέρετο ὑπὸ τεσσάρων αἰχμαλώτων ρώσων. Ἐξ Ἰταλίας, πληγωμένοι ἐπίσης, τὸν βλέπουν, δίδουν τοὺς ῥώσσους καὶ ἀρπάζουν τὸ φορεῖόν λέγοντες : Μόνον εἰς ἡμᾶς ἀνήκει ἡ τιμὴ νὰ φέρωμεν ἕνα Γάλλον στρατηγὸν πληγωμένον».

«Εἰμ' ἐγὼ ὁ Τιάρκος σου ! (Σελ. 182 στ. γ')»

Ἔπειτα, βλέπων ὅτι ὁ Κορμάς εἶχε δεμένον καὶ κρεμασμένον τὸν βραχιόνια, τὸν ἤρῳτῃσε μ' ἐνδιαφέρον.
—Πῶς ; ἐπηρώτησεν, καὶ αὐτὸς, μὴ κρέμου ;
Ὁ Λουδοβίκος Κορμάς ἐχαίρετῃσε καὶ ἀπεκρίθη :
—Μικρὰ πράγματα, Μεγαλειότατε ! μιὰ σπαθιά κοντὰ στὸν ὄμο ! ἀλλὰ τὸ Λίντς ἐπληρώθη καλὰ : ἀνέθηκα πρῶτος εἰς τὸ ἐροπέδιον τοῦ Πράτσεγ.
—Τὸ γνωρίζω, ἀπεκρίθη ὁ Ναπο-

λέων, ἐπινεύων ζωηρῶς ὁ λοχαγὸς Κορμάς μνημονεύεται εἰς τὴν ἀναφορὰν. Ὡστε εἰμπορεῖς ναναγγεῖλῃς εἰς τὴν Λευκοθέαν, ὅτι ὁ σύζυγός τῆς εἶνε συνταγματάρχης.
Ὁ ἀξιωματικὸς ὠχρίσασεν ἀπὸ τὴν χαρὰν του.
—Συνταγματάρχης ! . . ὦ, Μεγαλειότατε, εὐχαριστῶ ! εἶνε πάρα πολὺ... Διακόψας ἀποτόμως τὰς εὐχαριστίας τοῦ Κορμά, ὁ Ναπολέων ἐστράφη πρὸς τὸν Τιάρκον :

—Λοιπὸν, μικρὲ, τῷ εἶπε, περιμένω τὸ γάλα σου !
Ὁ μικρὸς βοημὸς ἐτρέξα μετὰ τὰ τέσσαρα νάλμξην τὴν Λέαν, ἣ ὁποία ἐστάθη μ' εὐπειθειάν, ἀλλὰ χωρὶς νὰ φαίνεται ἐννοῦσα τὴν τιμὴν, τῆς ὁποίας ἐκρίνετο ἄξια, νὰ προσφέρει τὸ γάλα τῆς εἰς τὸν μέγαλον Ἀυτοκράτορα.
Ἐνῶ ὁ Τιάρκος ἐγέμιζε τὸ κόκκινον κουπάκι, τὸ ὁποῖον τῷ εἶχε δώσει ὁ μαμελοῦκος Ρουστάν, ὁ Ναπολέων, δεικνύων τὸν μικρόν εἰς τὸν Κορμά, τῷ εἶπε :
—Πρέπει νὰ στείλωμεν αὐτὸ τὸ παιδί στο Παρίσι... θέλω νὰ τοῦ ἐξασφαλίσω ἕνα μέλλον.
—Διατάξαστε, Μεγαλειότατε.

—Ναί, ναί, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἀυτοκράτωρ, λαμβάνων τὸ δοχεῖον, τὸ ὁποῖον τῷ ἔτεινε ὁ Τιάρκος μετὰ ὑποτροφισαν χεῖρα τὸ παιδί πού κατόρθωσεν νὰ διασχίσῃ τὸ ἐχθρικὸν στρατόπεδον καὶ νὰ βοηθήσῃ τὸν Μυράτ εἰς τὴν κατάληψιν τῆς γαστρονομίας τοῦ Κορμά, ἀξίζει νὰ γίνῃ στρατιώτης. Τοῦ χορηγῶ λοιπὸν ὀλόκληρον ὑποτροφίαν εἰς τὸ αὐτοκρατορικὸν Λύκειον καὶ θέλω νὰ εἰσέλθῃ εἰς αὐτὸ ἐντὸς τοῦ μηνός.
—Εὐχαριστῶ διὰ τὸν Τιάρκον, Μεγαλειότατε ! ἀπήνησεν ὁ Κορμάς.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΟΥ ΠΑΙΓΝΙΟΥ ΤΟΥ 19 ΦΥΛΛΟΥ

[Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 177]

ΑΘΗΝΑΙ: Ἀδαμαντία Καμάτση, Α. Μαρ. Γιαννουκάκης, Ἀνώνυμος, Ἀντ. Γ. Καρυστινάκης, Λεων. Ζ. Μπίσης, Ἰσαάκ Σ. Ζαφρατῆς, Κωνίτσα Δ. Ἀραβαντινοῦ, Σταμ. Ι. Κοιμνηνός, Εὐθαλία Ι. Κοιμνηνοῦ, Ἀλ. Ι. Γκαρμπούλας, Α. Ἀλ. Θεοδωροπούλου, Α. Π. Πιπέρος, Ἀθ. Κ. Διαλησιᾶς, Μαρίνα Ρηγοπούλου, Εὐαγγ. Γ. Παπανικολάου, Γ. Σ. Ἀλεξίου, Α. Δ. Σακελλαρίδης, Διον. Ἀρσένης, Π. Δ. Οἰκονόμου-Γκούρας, Χρ. Δ. Οἰκονόμου-Γκούρας, Θεοδ. Ἀντωνιάδης, Ἀρ. Ἀλ. Ἐμπεριόκης, Κίμων Παπαϊωάννου, Ἀτρώτητος Λεωνίδας, Καλλιόπη Κ. Παπαϊωάννου, Κούλα Γ. Βαρβιτσιάνη, Ἀδελφὸς Α. Ραζῆ, Φλωρεντία Φ. Πασχάλη, Ἀγγ. Μ. Σταματοπούλου, Στέλλα Βουδομουπά, Τιτίλια Ἰουστίνου (18 καὶ 19), Κική Διαλησιᾶς, Φούλα Θ. Παπαϊωάννου, Ἀλέα Κ. Δημητριάδου, Ἀνδρῶν. Γ. Ναυπακίου, Εὐγεν. Π. Σταματοπούλου, Ἄννα Γ. Θεολογίτου, Α. Π. Κατσάκης, Μέλλουσα Νικητίνα Ἑλλάς, Ἀλ. Β. Στυφάκης, Γ. Σαβῆς, Κ. Παπαδημητρίου, Ι. Θ. Κινδύνης, Ἀριστ. Μ. Στρατοπούλου, Μητρικὴ Στοργή, Γ.Κ. Κυριακός.

ΠΕΙΡΑΙΑΣ: Διον. Π. Γεωργιάδης, Ἡλ. Π. Δομένικος, Μαξ. Ἐμ. Πίτας, Ι. Ι. Ἀστεριάδης, Ἐμ. Δ. Τσοῦλης, Ἀριόδη Λεκού, Π. Ι. Παπαθανασόπουλος.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΑΓΡΙΝΙΟΥ: Ι. Γ. Πορτοπούλης.

ΑΡΓΟΣΤΟΛΙΟΥ: Κ. Π. Σπενταλιέρας.

ΑΝΔΡΟΥ: Π. Δ. Πασχάλης, Λεων. Μ. Δεγροῦζος, ΒΟΛΟΥ: Κούλα Γκιόκα, Τασία Γκιόκα.

ΔΗΜΗΤΖΑΝΗΣ: Παν. Κολοκοτάνης, Πετρ. Κ. Παπαθεοδώρου, Πολυχρ. Θ. Χαρίτος, Γρ. Ι. Γεωργακόπουλος, Εὐάγγ. Γ. Χριστοπούλου.

ΙΘΑΚΗΣ: Μαγδαληνή Σ. Χάνου (18ου).

ΙΤΕΑΣ: Καρόλ. Ε. Γραμματικόπουλος.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Σταμ. Ζ. Δεσσύλλας, Ν. Βεντούρας.

ΑΡΓΙΣΣΗΣ: Ν. Γ. Σαφιρίδης, Γ. Κακουλιάκης, Θ. Πασιπάλης, Κ. Ι. Μητούρης, Γ. Α. Λαζάνης.

ΠΑΤΡΩΝ: Ἐλ. Π. Κίτσος, Γ. Ι. Χαϊδόπουλος, Ἀλ. Ι. Τσουλάκης, Ι. Δ. Μάρκου, Κ. Α. Δρούλιας, Ι. Ἀρ. Μεσοσηνέζη, Εὐ. Α. Ταμπάκοπουλος, Διον. Α. Ταμπάκοπουλου, Στυλ. Ι. Παπαφωσίδης.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΔΙΑ ΤΟ 1910

Κατὰ τὰ προκηρυχθέντα, τὴν 15 Ἀπριλίου τὸ ἀπόγευμα, ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα εἰ ἀριθμοὶ 1 ἕως 1962, εἰ ἀντιστοιχοῦντες πρὸς τοὺς ἀριθμοὺς τῶν ἀπεδείξεων πληρωμῆς, τὰς ὁποίας ἔλαβον οἱ πληρωσάντες μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης συνδρομὴν ἐτησίαν, ἐννεάμηνον, ἐξάμηνον ἢ τρίμηνον, ἐντὸς τῆς ὁποίας συμπεριλαμβάνατο ἡ 15 Ἀπριλίου. Ἐκλήρωθησαν δὲ κατὰ σειράν· εἰ ἐξῆς 50 ἀριθμοὶ :

- 1386, ἐκέρδισεν ἐν ἀρολόγιον τῆς τσέπης.
- 228, 1177, ἐκέρδισεν ἕκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 40 κατ' ἐκλογὴν του.
- 1540, 517, 892, ἐκέρδισεν ἕκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 25 κατ' ἐκλογὴν του.
- 819, 1495, 86, 1787, ἐκέρδισεν ἕκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 15 κατ' ἐκλογὴν του.
- 1110, 733, 1749, 40, 856, ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ μίαν ἐτησίαν συνδρομὴν «Διαπλάσεως» τοῦ 1911.
- 1733, 610, 1452, 1917, 91, ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ ἕνα ἐν ἀντίτυπον τοῦ «Ἀγγέλου τῆς Ἀγάπης».
- 165, 1902, 764, 367, 997, 1397, 1704, 1299, 634, 1600, ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ ἕνα τόμον Διαπλάσεως τῆς Β' Περιόδου ἐκ τῶν τιμωμένων φρ. 3,50.
- 721, 1438, 564, 1611, 1483, 1563, 424, 198, 1280, 668, 313, 1649, 1308, 1843, 998, 1930, 1810, 143, 1798, 1661, ἐκέρδισεν ἕκαστος, ἀνὰ ἕνα τόμον Διαπλάσεως τῆς Α' Περιόδου ἐκ τῶν τιμωμένων 1 φρ.

Η ΑΠΟΣΤΟΛΗ τῶν δῶρων πρὸς μὲν τοὺς κατόχους τοῦ πρώτου καὶ τῶν τεσσαράκοντα τελευταίων ἀριθμῶν θὰ γίνῃ κατὰ μὲ τὸ 22 φύλλον τῆς προσεχοῦς ἐβδομάδος, χωρὶς νὰ δικαιούται τίς νὰ ζητήσῃ ἀντικατάστασιν τοῦ ὑπὸ τῆς τύχης ἀπονημηθέντος αὐτῷ δῶρου δι' ἄλλον, οὔτε ἕως οὔτε κατωτέρως ἀξίας. Πρὸς δὲ τοὺς κατόχους τῶν ἀριθμῶν, εἰ ὁποῖοι ἐκέρδισαν τόμους κατ' ἐκλογὴν των, ἀπηυθύναντες ὄψων ἐπιστολήν παρακαλοῦντες αὐτοὺς νὰ μὴς ὀρίσων ποῖους τόμους ἐπιθυμοῦν νὰ λάβωσιν.

Η ΠΡΟΣΕΧΙΣ ΤΡΙΤΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ τῶν δῶρων τῷ 1910 θὰ γίνῃ τὴν 15ην Ἰουλίου καὶ θὰ λάβωσιν μέρος εἰς αὐτὴν πάντες ἀνεξαιρέτως εἰ συνδρομηταί, ὅσοι ἐπλήρωσαν ἤδη, ἢ θὰ πληρώσωσιν μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς Κληρώσεως συνδρομὴν ἐτησίαν, ἢ ἐννεάμηνον, ἢ ἐξάμηνον, ἢ τρίμηνον, ἐντὸς τῆς ὁποίας νὰ συμπεριλαμβάναται ἡ 15η Ἰουλίου 1910. Εἶνε δὲ τὰ δῶρα τῆς Τρίτης Κληρώσεως ὅμοια μετὰ τῆς ἀνωτέρου Δευτέρας.

210. Βέλος.
Νάντικατασταθοῦν οἱ ἀσπερίσκι καὶ αἱ στιγμαὶ διὰ γραμμάτων, οὔτως ὥστε ναναγινώσκονται : καλῆτος ἡμίθεος ἱερός ἄνω, δεξιᾶ πρόθεσις, ἀριστερᾶ σύνδεσμος ἰσίου, δεξιᾶ κατὰ σειράν ἐκ τῶν ἄνω : ὄδος, ἄθος, ῥήμα, πρόθεσις ἀριστερᾶ στοιχείου, σύνδεσμος, ἐπίρρημα χρόνου, ζῶον. (Αἱ λέξεις εἶαι ἀρχίζουσιν ἀπὸ ἀσπερίσκου.)
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βάρκας τοῦ Κανάρη

211—215. **Μαγικὸν Γράμμα.**

Τῆ προσθήκῃ δύο συμφώνων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, εἰς ἐκάστην τῶν κάτωθι λέξεων, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις :
ἔτος, νέος, νοῦ, ἔαρ, οὐρά
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Νέας Σελήνης

216. **Ἀκροστιχίς μετὰ Ποικίλης Ἀκροστιχίδος.**

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν νυκτιότιον· τὸ δὲ πρῶτον τῆς πρώτης, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθέτης, πόλιν τῆς Ἑλλάδος :

- 1, Ὀμηρικὴ βασιλοπαις 2, Ἄνθος εὐώδες 3, Νῆρος τῆς Ἀσίας 4, Πόλις τῆς Ἑλλάδος 5, Στρατηγὸς τοῦ Μ.Ναπολέοντος 6, εἶδος ξίφους 7, Τύραννος 8, Μυριάποδον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐνδοσιώδους Ἑλλήνος

217. **Ἑλλησιπόμφωνον.**

η - ου - ου - ου - αζε.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τραϊανοῦ
218. **Γρίφος.**

Μ	ου
1908	έν
1910	
1909	

Ἐστάλη ὑπὸ Κωνστ. Ε. Μαντζουράνη

ΛΥΣΕΙΣ

- τὸν Πνευμ. ατ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλ. 14
- 140. Δουκάνικο (Δουκά, Νίκο.)—141. Βιέννη (βῆ, ἐν, ν.)—142. Πύλος-πίλος—143. Ὁ Τίγρης ἢ Τίγρις—144. Ὁ ἀριθμὸς 12,345,679.—145. ΤΟΥΡΚΙΑ ΝΕΜΕΣΙΣ ΠΑΛΜΥΡΑ ΑΒΑΒΡΟΝ ΣΙΜΟΕΙΣ ΣΡΣΣΑΝΗ ΝΑΥΣΙΚΑ ΤΗΛΕΜΑΧΟΣ (ΤΗθός, ΔΕων, ΜΑραθῶν, ΧΟΣ-ρόης.)—148. Οὐδὲς, ἐγεννήθη σοφός.—149. Ἡ Πεντέλη ἐξάγει μάμαρα (ἦ- πέντε λη-εξάγει-μαρ μαρ-α.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Χιώτικο Ἀκρογιάλι, εὐχαριστῶ θερμῶς ; Ζητῶ ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν μετὰ τοὺς χιούς συνδρομητὰς καὶ συνδρομητριάς. Γλυκοχάρματα (1,78)

Καλὸ ταξίδι, Πάρι. Διασκεδάξτε μὰ μὴ ξεχνᾶτε τοὺς ἐν Αἰγύπτῳ φίλους σου. Στὴν υγείᾳ σου σιδερένιος, καὶ ταχεῖαν ἐπάνοδον.—Ἰδανικότης, Χεῖμαρος. (1,79)

Στὰ γενέθλια εἰς ἀγαπημένης Ζιλχὰ Χανούμ.—Νὰ τὰ ἐκατοστήσῃ, καὶ ὡς τοῦ χρόνου ἄλλα δύο...ποδάρια ν' ἀποκτήσῃ Ἰδανικότης (1,80)

Ο Ναπολέων έπρεπε να γάλα του και ή ακρόασις έπελειώσεν. Ο νέος συνταγματάρχης και ο μικρός βοημός έξήλθον από τον περίβολον της αυτοκρατορικής σκηνής.

Μόλις εφρέθησαν μακράν των αδιακρίτων βλεμμάτων, ο άξιωματικός παρεδόθη ελευθέρας εις την χαράν του. Δέν έσυλλογιζέτο πλέον ούτε τον πυρετόν του ούτε την πληγήν του. Ο Ναπολέων τον είχε θεραπεύσει απ' όλα! Συνταγματάρχης από τώρα, εις ηλικίαν είκοσιπέντε μόλις έτών!.. Πόσον θα έχαιροτο ή Λευκοθέα όταν θα το έμάνθανε!

Και έλεγεν ο Κορμάς, έλεγεν... 'Αλλ' αφού τα είπεν όλα, έξεπλάγη διά την σιωπήν του μικρού του συντρόφου.

— 'Ε, φιλαράκο! τώ είπε, εσύ τι συλλογιζέσαι; Γιατί σιωπάς; Δέν πιστεύω δά να είσαι δυσαρεστημένος! 'Υπότροφος του Αυτοκράτορος! Ξέρεις τί θα πη αυτό, εύτυχημένο παιδί;

— Ναι, ναι, άπεκρίθη ο Τιάρκος' αλλ' αν ένόησα καλά, πρέπει να μπώ στο Λύκειον μετά ένα μήνα.

— 'Ε, διάβολε, έννοείται! άπεκρίθη γελδών ο συνταγματάρχης' δέν πιστεύω να νομίζης πως μπορείς να γίνης άξιωματικός, εξακολουθών να βόσκης τη γίδα σου στους δρόμους! Πρέπει να μάθης γράμματα, να κοπιήσης!.. 'Ας ένω όμως, είχες μεγάλη τύχη να σε προστατεύση ο Ναπολέων!

Ο Τιάρκος δέν άπήνησεν εις τας όρθοτάτας αυτάς παρατηρήσεις του συνταγματάρχου' άλλως τε ούτος μετ' όλιγον τον άφισε, διά να υπάγη εις τό νοσοκομείον. Με όλην του την χαράν, ή πληγή του τον έπονούσε και έπρεπε να την αλλάξη. Μόνος λοιπόν ο Τιάρκος έξηκολούθησε τον δρόμον του προς τό κατάλυμα, κρατών την Λέαν από την άκραν του σχοινίου της.

Η Λέα επανευρίσκει την Ζινέτταν

Καθ' όδόν ο μικρός έσυλλογιζέτο: Βεβαίως ο Λουδοβίκος Κορμάς είχε δίκαιον. 'Επρεπε να είναι πολύ εύτυχής διά την εύνοιαν του Αυτοκράτορος, ο όποιος έπραγματοποιεί διά μιάς έλπίδας του πρώην κυρίου του Βοδόγ. 'Εν τούτοις κάποια άόριστος άνησυχία τον κατελάμβανεν, όταν έσυλλογιζέτο τας λέξεις «αυτοκρατορικών λύκειον», «δλό-

κληρος ύποτροφία», τας όποιας δέν έννοούσε καλά-καλά. Είχεν ακούση όμως δι' αυτά τά σχολεία, εις τά όποια τά παιδιά των πόλεων έκλείοντο όλόκληρα χρόνια, και ήσθάνετο φρίκην επί τη ιδέα ότι θάφινε την εύτυχή σημερινήν ζωήν, την πλήρην ελευθερίαν, διά να φυλακισθή εις έν Λύκειον.

Έβάδιζεν εις τό σκότος, έν τώ μέσω των σιγηλών εκείνων πεδιάδων, αι όποιαι την ήμέραν είχαν άντηγήσει από τους κρότους των τηλεβόλων. Ψυχρός άνεμος έπνεε, φέρων κάπου-κάπου τον βόγγον κανενός ρώσου ή αυστριακού τραυματίου, λησμονημένου εις τό πεδίον της μάχης.

Διά να παφύγη την θλιβεράν αυτήν έρημίαν, ή όποια επέτεινε την βαρυθυμίαν του, ο μικρός διηυθύνθη προς μίαν παρατάξιν άμαξιων και κάρρων, ή όποια έφαινετο μακρόθεν από τά φωτά της. 'Ησαν

πλανόδιδοι έμποροι, ποτοπάλαι, σιδηρουργοί, πεταλωταί, παντός είδους προμηθευταί, τό σμήνος εκείνο των νομάδων, τό όποιον παρακολουθεί πάντοτε τά στρατεύματα. Μεταξύ αυτών, στρατιώται έπιναν και έτραγωδούσαν, εορτάζοντες την νίκην. Περαιτέρω, επί μεγάλων σωρών λίθων, άλλοι στρατιώται έκοιμώντο κατάκοποι.

'Ανασπρήσας όλίγον εκ της θέας του μικρού τούτου στρατοπέδου, ο Τιάρκος ήτοιμάζετο ναπομακρυνθή, διά να υπάγη εις την σκηνήν του Λουδοβίκου Κορμά, όταν ή Λέα, ή όποια έβάδιζεν επιπόνως παρά τό πλευρόν του κυρίου της, έσταμάτησεν αποτόμως και ήρχισε να βελάζει. Ο Τιάρκος έδοξίμασε να την τραθήξει, την εκτύπησε μάλιστα όλίγον με τό σχοινί, αλλ' ή γίδα δέν έννοούσε να ξεκολλήση.

— Μα τί έχει ή Λέα; ή πόρησεν ο Τιάρκος' βελάζει όπως άλλοτε, όταν ήταν δεμένη στο άμοξόσπιτο και άκουε από μακρυνά τά βήματα της Ζινέττας που έγύριζε...

Η Λέα έξηκολούθει να βελάζει, έστραμμένη προς μίαν άμαξαν, ή όποια εύρίσκετο παράμερα εις ένα χωράφι παρά τον κορμόν μιάς μεγάλης φιλύρας' έξαφνα έξέκρινσεν όρμητική, παρασφύρουσα και έν κύριόν της προς την άμαξαν εκείνην. Τάπητες και κλίνοσκεπάσματα, άπλωμένα εις σχοινία περίξ της άμάξης, άπετέλουν είδος σκηνής, έντός της όποιας έφαινετο μία μεγάλη πυρά.

«Μα τί έχει ή Λέα;...» (Σελ. 182 στ. β')

Ο Τιάρκος, μη δυνάμενος να συγκρατήση την Λέαν, και περιεργός να ιδή πού θα έπήγαινε, την άφισεν. Η γίδα τότε έτρεξε κατ' εύθειαν προς έν φορητόν σιδηρουργείον, του όποιου ή έστία εκαιεν άκόμη. Πλησίον του σιδηρουργείου, υπό παχύν τάπητα, ήτο στημένη μία κλίνη.

Η Λέα διέσχισε τό παραπέτασμα και άπέθεσε θριαμβευτικώς τους δύο έμπροσθίους της πόδας επί του χείλους της κλίνης.

Ο μικρός βοημός, ο όποιος είχε παρακολουθήσει τό ζώον, άφήκε κραυγήν χαράς και εκπλήξεως. 'Υπό τό άμυδρόν φάος της έστίας που έβουνε, διέκρινεν ένα κοριτσάκι, τό όποιον έκοιμάτο ήούχως επί της κλίνης. Το κοριτσάκι αυτό είχε μαλλιά χρυσά. 'Ητο ή Ζινέττα!

— 'Α, επιτέλους! άνέκραξεν ο Τιάρκος' αυτή τη φορά δέ θα τη χάσω, όπως τις προάλλες από τό παράθυρο της Βιέννης!

Η Ζινέττα, άφπνισθεύσα αποτόμως από τας θωπείας της Λέας, άνοιξε τά μάτια. 'Όταν είδε τον Τιάρκον, άκίνητον παρά την κλίνην της, έκαμε κατ' άρχάς κίνημα τρέμου. 'Αλλ' ήδη ο μικρός την είχε σφίξει εις τας αγκάλας του και της έλεγε:

— Μη φοβάσαι λοιπόν, Ζινέττα μου, αδελφούλα μου! Είμ' εγώ! ο Τιάρκος σου! Τελοσπάντων σ' εύρίσκω, χάρις εις την Λέαν. 'Ω, να ήξευρες τί εύτυχής που είμαι!..

Η Ζινέττα, άντι ναποκρίθη εις τους λόγους του φίλου της, ως έπερίμενεν αυτός, έξηκολούθει να μένη άφωνη, στενοχωρημένη, και περιωρίζετο να σφίγγη νευρικώς τό χέρι του Τιάρκου εις τό ίδιόν της.

'Ανησυχήσας αϊφνιδίως διά την παράδοξον αυτήν ύποδοχήν, ο μικρός βοημός ήρώτησε με τρέμουσαν φωνήν:

— Μα τί έχεις λοιπόν, Ζινέττα; Γιατί δέν μου μιλάς; Τι συμβαίνει;... Σου έκαμα τίποτα χωρίς να τό ξεύρω; Δέν είμαι πιά ο Τιάρκος, ο αδελφός σου;

Η Ζινέττα εκίνησε την κεφαλήν. 'Επιτέλους, μη δυνάμενη πλέον να κρατηθή, έσηκώθη από τό κρεβάτι, και άνεγειρούσα τό βαρύ ύφασμα, τό όποίον την έχώριζεν από την άμαξαν, άνέκραξε:

— 'Αφέντη! αφέντη! ο Τιάρκος!

Νέος χωρισμός.

'Όπισθεν του παραπετάσματος, ο μικρός βοημός είδε τότε, τριγύρω εις την μεγάλην πυράν, τον βασιλέα Βοδόγ, την κυρά-Σαμπώ και τον πεταλωτήν.

Ουτοι έτρεξαν εις τας φωνάς του κοραίου, ένθ' ο Βοδόγ ήνοιξε τας αγκάλας του λέγων:

— Καλώς ήλθε, παιδί μου!

Τότε ή Ζινέττα ήρώτησε: Μπορώ να τον φιλήσω κ' εγώ ή δέν επιτρέπεται ακόμη;

— 'Όχι, άπεκρίθη μειδιών ο βασιλεύς των βοημών' δέν είναι πιά άπηγορευμένον. Φίλησε τό μικρό σου φίλο, Ζινέττα, και άς μάς διηγηθή πως κατώρθωσε να μάς εύρη, ο κατεργάρης!..

Ο Τιάρκος εκάθησε πλησίον του γηραιού του κυρίου, εις την φωτιάν, και διηγήθη πως χάρις εις την Λέαν, ή όποια είχε μωρισθή την Ζινέτταν, ανέκαλυψε τό κρυφύγετόν των.

Τότε ο γέρων έλαβε τον λόγον:

— 'Ετσι καρμύλα φορά, είπεν, ή τύχη καταστρέφει τά σχέδιά μας. 'Εξεπλάγη, Τιάρκο, διά την ψυχρότητα που σε υπεδέχθη ή Ζινέττα, αλλά δέν πταίει αυτή, ούτε έχει τίποτε καλί σου. 'Εγώ την είχα διατάξει, έγώ της είχα άπαγορεύση να σε ιδή και να σου όμιλήση... Διότι ήθελα να λησμονήσης όλωσδιόλου τό παρελθόν σου ως βοημού, και να μη συλλογιζέσαι πλέον παρά τό μέλλον σου ως γάλλου στρατιώτου.

Ο Τιάρκος εκτύπησε τό μέτωπόν του.

— Γι' αυτό λοιπόν, άνέκραξε, μου κρύφτηκε στη Βιέννη, όταν έπήγα να την ιδώ; 'Η δέν ήταν αυτή που είδα στο παράθυρο;

('Επεται συνέχεια).

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΕΞΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΚΑΡΥΟΦΥΛΛΙ

— Την ώρα που στον ουρανό ο ήλιος γέρνει και πηγαίνει να πέση πίσω απ' το βουνό, γιατί, γιατί μου, όταν σημαίνει καμπάνα τον έσπερινό, και πριν ακόμα ο ήλιος γύρη, παίρνεις στο χέρι θυμιατήρι;

— Παίρνω στο χέρι θυμιατό και μοσχολίβανο του βάζω κ' έτσι μ' εύλάβεια τό κρατώ και πηγαίνωχοντας θυμιάζω τά εικονίσματα μ' αυτό. Γιατ' ή καμπάνα όταν σημαίνει ή ώρα εν' εύλογημένη.

— Μα δέν θυμιάζεις μόνο αυτά που τά φωτίζει τό καντήλι' με δάκτυλα τρεμουλιαστά θυμιάζεις και τό καρυοφύλλι που τό λουρί του τό βαστά ψηλά στον τοίχο κρεμασμένο, παληό, παληό και σκουριασμένο.

— Τό καρυοφύλλι που θωρείς ψηλά στον τοίχο να σκουριάξη, παιδάκι μου, μήν άπορής, άγιο λιβάνι του ταιριάζει' γιατί χωρίς αυτά, χωρίς χωρίς τό φλογερό των στόμα θάμασσε σκλάβοι, σκλάβοι ακόμα.

Μ' αυτά οι πατέρες μας, μ' αυτά τους λόγγους, στών βουνών της ράχης πολέμησαν χρόνους έφτά σε τόσες δοξασμένες μάχες. Γι' αυτό κ' έμεις με θυμιατά, τιμής άτίμητο σημάδι, τά λιβανίζομε τό βράδυ.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ Η ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ

'Αγαπητοί μου,

ΖΩΝΤΑΝΗ ελληνική σημαία εκάλυψε και πάλιν τον άπεράντον στίβον του Σταδίου. Την άπετέλεσαν οι μαθηταί με τας κυανολευκούς στολάς, οι όποιοι ήλθον εκεί την περασμένη Κυριακήν να επιδείξουν τας γυμναστικές των προόδους. 'Ησαν πολυάριθμοι, κάθε ηλικίας, κάθε αναστήματος, από τά παιδάκια των Δημοτικών και 'Ελληνικών Σχολείων, έως τους εφήβους των Γυμνασίων, των Λυκείων και των 'Εμπορικών Σχολών. Και όλοι αυτοί έγυμνάσθησαν θαυμάσια. Τά θλητικά σώματα και σωματάκια, τά ώραία και άρρενωπά παραστήματα, αι εύρυθμοι, κανονικοί και έντονοι κινήσεις, έπροκάλεσαν τον ένθουσιασμόν, τά δάκρυα, τά παταγώδη χειροκροτήματα των πολυληθών θεατών.

Και όμως ή έφετεινή γυμναστική, ως θέαμα, δέν είχε την ώραϊότητα και την μεγαλοπρέπειαν άλλων έτών. 'Ελειψαν τας σύγχρονα γυμνάσματα, όταν όλόκληρος ο στίβος, από άκρου εις άκρον, έέμιζεν από μαθητάς ύπακούοντας εις έν πρόσταγμα, εκτελούντας μίαν και την αυτήν κίνησιν. 'Ελειψαν και τά γυμναστικά όργανα, — αι κορύναι, οι άλτρες, οι κοντοί, — τά όποια ύψούντο, κατεβάζοντο, έπροτείνοντο, συνεκρούοντο, όλα διά μιάς, μ' ένα ρυθμόν, μ' ένα κρότον. Κάθε Σχολείον έγυμνάσθη χωριστά, χωρίς όργανα, υπό τον άνωσστήν του, υπό την σημαίαν του. 'Επειτα μία γενική παρέλασις υπό τους ήχους του έμβατηρίου. Και ή έορτή έτελείωσεν.

Ηχουσα πολλούς να λέγουν: «'Αλλη φορά ή γυμναστική ήτο ώραϊότερα». Πραγματικώς, ως επιδείξις, ως θέαμα, ή τότε δέν είχε σύγκρισιν με την τωρινήν. 'Αλλ' ή τωρινή είναι αληθεστέρα, ουσιωδεστέρα, άποτελεσματικώτερα. 'Απέβαλε τον έπιδεικτικόν χαρακτήρα, αλλ' εκέρδισεν εις ουσίαν, εις δύναμιν. Είναι ή Σουηδική γυμναστική, ή όποια δέν διασκεδάσει τόσον τους θεατάς, αλλά γυμνάζει και δυναμώνει τά σώματα. Καλλίτερα, λέγουν, σοφώτερα, και άσφαλέστερα από κάθε άλλην. Είναι μία γυμναστική, της όποιας εκπληρωταί ο σκοπός. 'Ο δε σκοπός της γυμναστικής δέν είναι βέβαια να διασκεδάξη τους θαμώνας του Σταδίου με μεγαλοπρέπη συμπλέγματα κορμών και

άλτρηων. 'Αλλά να προετοιμάξη τά σώματα διά την ζωήν, να τοίς εξασφαλίξη την εύκίνησιν, την δύναμιν, την υγιειαν, να τά κάμνη κανονικά, εύρωστα, ώραία...

'Υπ' αυτήν την έποψιν έθαυμάσθη ή προηθεσινή γυμναστική των μαθητών ως άποτελεσμα. 'Αδιάφορον αν δέν εκρίθη τόσον θεαματική και τόσον διασκεδαστική όσον ή άλλοτε. Βλέπετε, ότι δέν πρέπει να κρίνωμεν τά πράγματα από την έπιφανειαν αλλ' από την ουσίαν. Τά δε επιδεικτικώτερα ποτέ δέν είναι και τά ουσιωδέστερα. 'Όπως ή γυμναστική, ή όποια επιδεικνύεται, δέν είναι τόσον καλή γυμναστική, ούτω και κάθε τι άλλο, πράγμα ή άνθρωπος, που λάμπει και κροτεί και κάμνει θερμόν.

Δυσπιστείτε προς την λάμψιν την έξωτερικήν, προς τον κρότον τον κενόν. Και ζητείτε πάντοτε την αξίαν την αληθινήν. Αυτή συνήθως κρύπτεται. Δέν άγαπά την επίδειξιν και τον θόρυβον. 'Απεναντίας ο θόρυβος και ή επίδειξις είναι δείγμα μικράς αξίας ή άνικανότητος. 'Όταν θέλη κανείς να φαίνεται, ο, τι δέν είναι, προσπαθεί να καθιστά έλκυστικόν και σπουδαϊόν τό έξωτερικόν του, επιτηδεύεται τους τρόπους του, την περιβολήν του, την συμπεριφοράν του, την παράστασιν του. 'Απατά, άγυρτεύει. Και άκριδώς ή παλαιότερα γυμναστική της επιδείξεως ήτο κάπως άγυρτική. 'Εφαίνετο σπουδαιότερα άφ' ό, τι πραγματι ήτο. Η Σουηδική όμως όχι. Αυτή έργάζεται άθροβώς κ' εύεργετεί άνεπιδείκτους. 'Έχει τό χαρακτηριστικόν της αληθινής αξίας: την μετρούφροσύνην.

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΜΥΘΟΙ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΑΙΣΩΠΙΟΝ

Ο ΣΚΥΛΟΣ ΚΑΙ Ο ΛΑΓΟΣ

Λαγωνικό σκυλί λαγό τσακόνει Και μιά τόνη φιλεί, μιά τον δαγκώνει, Κ' έτσι τού λέει ο λαγός: — 'Μ' αν είσαι [φίλος Τί με δαγκώνεις; κ' αν έχθρός μου σκύλος Τί με φιλείς, με τόση σου χαρά, Κουνώντας την ούρά;]

ΣΚΥΛΟΣ ΚΑΙ ΛΥΚΟΣ

Τό λύκο κυνηγώντας τό σκυλί Καυχόταν με καμάρι του πολύ Και τούκράζε: — 'Ποιός, σάν έμέναν', έχει Δύναμη τόση και... ποιός, σάν έμένα, τρέχει, Ποδ' άκόμη και τους λύκους κυνηγώ;... Μονάχα έγώ στον κόσμο, μόνο έγώ! Μα έτσι και ο λύκος, στρέφοντας τού κράζει: — Καί μένε, μη θαρρείς πως με τρομάζει! Τόσο ή μικρή σου δύναμη! Λαγός Μή λές πως είμαι... 'Εμένα τόσο βιάζει Μονάχα ο άφεντικός σου... ο Κυνηγός!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΑ

ΜΑΘΗΜΑ ΩΔΙΚΗΣ

Από τα ωδικά πηγά τελειότερα θεωρούνται τα μαυροκέφαλα και κοκκινόλαιμα, εις τα οποία ανήκει και η πυραλίσ ή ερυθραύχη ανήδων. Έχουν το καθαρώτερον, το διαυγέστερον, το αισθηματικώτερον σφύριγμα, μιμητικότητα δε εις την φωνήν και ευμάθειαν μεγάλην. Είς τοιούτον πτηνόν ή νεάνις της εικόνας μας δίδει μάθημα ωδικής με μικρόν αυλόν ή φλογέρον.

Άλλα και άλλα ωδικά πτηνά, ο κόσσυφος, ή γαλιάνδρα, ή κοινή ανήδων, ή ακανθυλλίς κλπ. εϊμπορούν να λάβουν μαθήματα και να απομνηθούν τους ήχους, τους όποιους

Δέν γνωρίζομεν κατά πόσον τα μαθήματα ωδικής αποτελούν βασανιστήριον διά τα φυλακισμένα πτηνά, όπως ενίοτε και διά τα παιδιά τα φυλακισμένα εις το σχολείον. Τό βέβαιον εϊνε, ότι οι διδάσκαλοι των πτηνών κάμνουν κάτι ολιγώτερον σκληρόν από εκείνους, οι όποιοι τυφλώνουν τας ανήδωνας διά να κλειδούν καλλιτέρα. Όπωςδήποτε εϊμεθα πρόθυμοι να συμφωνήσωμεν, ότι ευτυχέστερα εϊνε τα πτηνά όσα δέν έχουν ούτε κλουδί ούτε διδάσκαλον. Τα ελεύθερα να πετούν εις τον άέρα και να μανθάνουν σκοπούς από

και τουλέγει: Μου δίνεις την άδεια, δασκαλε, να ρωτήσω κάτι τι τα παιδιά σου από ένα ένα;

Ο δάσκαλος μας, στενοχωρημένος λιγόν του έδωκε την άδεια. Μας φώναξε λοιπόν ο πατέρας σου ένα ένα ε' τη δασκαλοκαθέδρα και μ'ας ρωτούσε κρυφα έτσι.

— Αν καμμία μέρα ετύχαινε εκεί ε' την καλύβα τ' άμπελιού σου να βρούν τη θύρα ανοιχτή 4-5 άγριογούρουνα να μπουν μέσα και, σκάβοντας σκάβοντας με τη μύτη των, να κλείσουν τη θύρα, και συ τα εύρισκες κλεισμένα... πέ μου λοιπόν πως έπρεπε να σκοτωθούν αυτά τα κυνήγια, ποιά συμβουλή θα έδινες εσύ για να μη γύγουν;

Όντας ήρθε ή άράδα μου, έχω σαν μικρή που ήμουν, είπα τη γνώμη μου να τα άφιναν να πεθάνουν της πείνας και ύστερα να τα σφάζουν. Άλλα παιδιά είπαν να βάλουν φωτιά να τα πνίξουν με τον καπνό, άλλα τα περισσότερα είπαν να ξεσκεπαστή ή καλύβα και να σκοτωθούν τα άγριογούρουνα απ' επάνω με το τούφέκι.

Όστερα από 5-6 χρόνια που στεφανωθήκαμε με τον πατέρα σου, τον έρωτήσα γιατί έκανε εκείνη την ζέταση. Μου είπε λοιπόν ότι αυτό το κλεισιμο των άγριογουρουνιών έγεινε τον παλαιό καιρό ε' το χωριό του δασκάλου του φίλου του, και οι χωριανοί του, μαζί με τον παππού του, επήγαν και άραδιάστηκαν έξω από τη θύρα της καλύβας άρματωμένοι και άνοιξαν την καλύβα για να τους φεκίσουν τα άγριογούρουνα ε' το πέρασμά των. Άλλα τα γουρούνια τους έφυγαν όλα, και κόντεψαν να σκοτωθούν μοναχοί των ο ένας με τον άλλον από το τουφεκίδι. Ηθελα, μου λέγει, τότε να άποδειξω εις το δάσκαλό σας ότι τα παιδιά έχουν περισσότερο μυαλό από τον παππού του. Και το άποδείξα, γιατί τα περισσότερα παιδιά μ'ας είπαν να ξεσκεπαστή ή καλύβα. Και τη δική μου ιδέα μου λέγει, πάλι αν έκαναν θα είχαν διάφορα τα τομάρια' όσο για το κρέας δέν ήξερες, καυμένη, ότι δέν τρώγεται το ψοφήμι;

ΦΑΙΔΡΟΣ ΑΔΑΜΑΣ

ΑΓΗΡΩΣ Η... ΒΛΑΚΕΙΑ

Κάποτε εις την Βουλήν, Άθηναίος βουλευτής μη διακρινόμενος διά σπινθηροβόλον πνεύμα, διέκοψεν άγορευόντα τον μακαρίτην Π. Καλλιγών, — ένα των σοφωτέρων και εύφυστέρων άνδρών της νεωτέρας Ελλάδος, — λέγων:

— Έ, κυριε Καλλιγών! και το πνεύμα ηηράσκει!

Και ο Καλλιγών άμέσως: — Ναι, φίλε μου, ναι! ή βλακεία όμως ούδέποτε!

Ο ΑΖΑΡΙΑΣ

ήν φύσιν και τους όμοίους των. Αυτών μάλιστα το άσμα εϊνε ίσως άνώτερον. Άλλ' ο άνθρωπος εϊνε έγωιστής. Θέλει να κάμνη και τα πτηνά να κλαδούν όπως αυτός!...

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΧΩΡΙΟ ΓΙΑ ΚΑΤΙ ΑΓΡΙΟΓΟΥΡΟΥΝΑ (*)

Ρώτησα τη μητέρα μου προχθές:

— Γιατί, μητέρα, όντας ο πατέρας βλέπει ε' το τραπέζι κανένα κρέας άπαχο και σκληρό σου λέγει: — Αυτό μοιάζει σαν τα δικά σου τα άγριογούρουνα και γελάτε και οι δυο ύστερα;

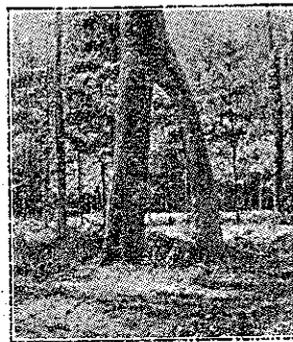
— Αυτό, παιδί μου, εϊνε άκέρηα ιστορία και μάθε την και συ για να γελάς ύστερα ε' ακούεις.

Ο πατέρας σου ήταν παιδί ακόμα δέκα-έφτα δέκα-όγτώ χρονών, κ' εγώ θα ήμουν τότε ένδεκα. Αυτός έρχονταν συχνά ε' το χωριό μου και τραβούσε πάντα ε' το σχολείο μας όπου κάθονταν κι' ο δάσκαλος, γιατί γνωρίζονταν με το δάσκαλό μας από τον καιρό που ήταν συμμαθηταί ε' τα Γιάννινα. Μία μέρα που είχε έρθη ε' το σχολείο εκεί που είμαστε καμμία τριανταριά όλα όλα παιδιά και κορίτσια, γυρίζει προς το δάσκαλό μας

(*) Το χαριτωμένο αυτό διηγηματάκι είχε σταλή διά την Σελίδα Συνεργασίας. Δημοσιεύεται όμως εις την τακτικήν ύλην του φύλλου, διότι εϊνε εξαιρετικώς ύφαιον, και διότι υπερβαίνει το μέγεθος των έγκρινομένων διά την Σ. Σ. (Σημ. τ: Δ.)

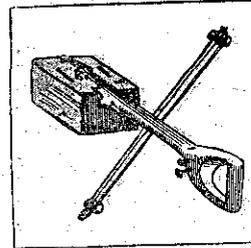
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Φυσική άψις

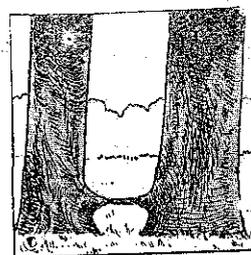
Από τα περιεργα και τουτο του φυσικού βασιλείου. Εϊνε δένδρον εις το Νew Forest της Άγγλιας, το όποιον διά του διπλού του κορμού, σχηματίζει άψιδα ή πύλην ύψους τεσσάρων μέτρων. Και την εικόνα αυτήν μ'ας ανεκοίνωσεν επίσης ο φίλος μας Φαίδων Τιμ. Άμπελάς.

Περίεργον βιολί.

Άγγλος εϊπαίτης, όνομα ζόμενος Ουάιτερ Ουάιτ, κατασκεύασεν ένα βιολί από το μανίκι ενός φαρασιού και από ένα τενεκεδένιο κουτί κονσέρβας. Το τόξον του αποτελείται από ένα κομμάτι ξύλον, εις το όποιον έχει τεντώση μερικες άλογότριγες, τη βοηθεία δυο βουλωμάτων από φελόν. Με το περιεργον αυτό βιολί ο εϊπαίτης παίζει εις τους δρόμους διάφορα κομμάτια, ελκύνον την προσοχήν και τα χάλκινα νομίσματα των διαβατών.

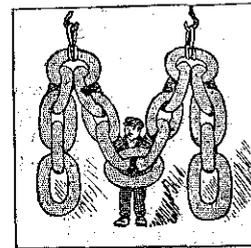
Άπροσδόκητον εδώλιον.

Τω 1856 ο κ. Ράτλιγγ, εις το Λόνκαρτ της Άμερικης, είχε τοποθετήση μίαν σανίδα επί του εδάφους μεταξύ των δυο των δένδρων, τα όποια την εποχήν εκείνην είχαν διάμετρον είκοσι μόνον εκατοστών. Έλησμονήσε την σανίδα και ανεχώρησεν από το κτήμά του. Μετά πενήντα έτη επέστρεψε. Τα δυο εκείνα δένδρα, δυο-δρυς, είχαν μεγαλώση και είχαν ανυψώση από το έδαφος την σανίδα, ή όποια, συσφιγθεισα μεταξύ των δυο κορμών στερεώτατα, εσχημάτισεν έν εδώλιον άπροσδό-

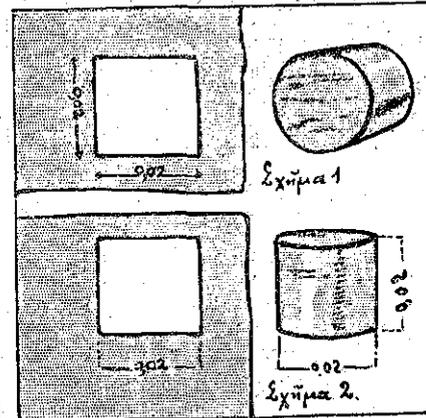
κην. Το περιεργον εϊνε ότι μεπ'ά τόσα έτη ή σανίς διατηρείται λαμπρά.

Η μεγαλειτέρα άλυσις.

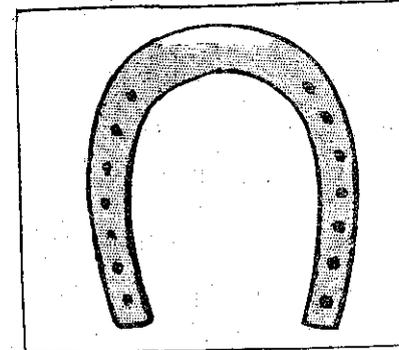
Η άλυσις αυτή, της όποιας μέρος μόνον παριστά ή άπέναντι εϊκόν, εϊναι ή μεγαλειτέρα ες όσωνκατεσκευάσθησαν μέχρι σήμερα. Προέρχεται από το όνομαστών άγγλικών εργοστάσιον «Λάιξ και Υίβς», εϊμπορείτε δε να κρίνετε περί του μεγέθους των κρίκων της, παραβάλλοντες αυτήν προς τον παριστάμενον εργάτην.

Πρόβλημα.

Πώς εϊμπορείτε να βουλώσετε τελείως εις ένα καρτόνι μίαν τρύπαν τετραγωνήν μ' ένα βούλωμα κυλινδρικών, όταν άπλώς κάθε πλευρά του τετραγώνου εϊνε ίση με την διάμετρον του βουλώματος; (Σχ. 1.) Αυτό φαίνεται άδύνατον, άλλ' ίδου πόσον εύκολα γίνεται: Κάθε πλευρά της τρύπας εϊνε π. χ. δυο εκατοστά. Κέψατε το βούλωμα ώστε να έχη ύψος δυο εκατοστών (Σχ. 2.) και βάλετε το πλαγιαστόν εις την τρύπαν. Θα φραχθή τελείως.

Παίγνιον.

Με δυο μόνον ψαλλιδιές αυτό το πέτα-

λον να κοπή εις έπτά τεμάχια, καθέν των όποιων να έχη από δυο καρφια.

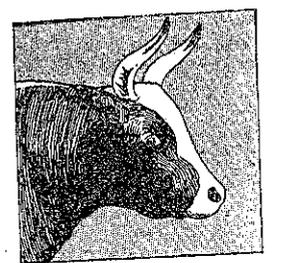
Άλλωσις: Κάθε συνδρομητής, άγοραστής ή αναγνώστης της Διαπλάσεως, από τας Άθήνας, τας Έπαρχίας και το Έξωτερικόν, εϊμπορεί να στείλη την λύσιν του ένω Παίγνιου εις το γραφετόν μας (38, όδός Ευριπίδου), συνοδεύων την άποστολήν του με μίαν δεκάραν ή με ένα δεκάλεπτον γραμματόσημον. Τα όνόματα όλων των λυτών θα δημοσιευθούν. Αναλόγως δε του ποσού το όποτον άποτελεσθή από τα δεκάλεπτα, θα εγγράψωμεν και πάλιν διά κλήρου μερικους λύτας ως συνδρομητάς της Διαπλάσεως δωρεάν, τον πρώτον κληρωθησόμενον δι' έν έτος, τους δε λοιπούς δι' εξαμηνίαν ή τριμηνίαν. (Έάν κληρωθή συνδρομητής, ή συνδρομητή του θα παραταθή).

Δέν εϊνε ζώον...

Το άλλόκοτον ζώον που βλέπετε εις αυτήν την εικόνα, δέν εϊνε ζώον. Εϊνε άπλούστατα μία ρίζα, εύρεθεισα εσχάτως εις το χωριόν Φαβέρκ της Άνω Σαβοΐας. Εσφωτογραφηθή δε όπως εύρέθη, χωρίς την παραμικράν... επιδιόρθωσιν. Και άλλοτε σας εδειξαμεν ρίζας άλλοκότων σχημάτων, άλλ' αυτή τας υπερβαίνει όλας.

Που εϊνε... ο ιπποπόταμος;

Η φωτογραφία της άγε λάδος αυτής όμοιάζει με μαγικήν εικόνα. Διότι αν προσέξετε εις την μεγάλην μαύρην κηλίδα, που υπάρχει φυσικώς επί του προσώπου της, θα ιδήτε ότι σχηματίζεται ένας μικρός ιπποπόταμος. Θα τον ιδήτε μάλιστα καλλιτέρα, εάν σκεπάσετε το ρύγχος και τα κέρατα της άγελάδος με όλιγον χαρτί.

Λύσις της Μαγικής Εικόνας του 20ου φύλλου.

Τα ύποδήματα του μπαμπά σχηματίζονται: το μόν άνωθεν και όπισθεν της κεφαλής, το δε άλλο όπισθεν της κνήμης του μικρού μάγκα που τα έκρυψε.

Ίδε τον Όδηγόν του Σελίς ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ Συνοδου του, Κεφ Β

Η ΕΙΚΟΝΑ ΤΗΣ

Πρωί και βράδυ την αντικρίζω πρωί και βράδυ μου λέγει τα ίδια γλυκά λόγια... με κυττάει με τό ίδιο βλέμμα, μου στέλλει το ίδιο γλυκό χαμόγελο.

Πίστις-Πατρίς

ΑΛΛΑΓΗ

Έξω βρέχει. Μία άπειρος μελαγχολία βασιλεύει παντού... Μες' απ' τα θολά τζάμια καθισμένη κυττάω στον δρόμο. Που και πού διαβίαινει κανείς...

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ

Όκτώ δλόκληρα χρόνια λείπει ο Κωνσταντής στην ξενιτειά... Η καταραμένη φτώχεια που τον ανάγκασε ν' αφήσει τ' την προστασία του Θεού μας την γυναίκα του και το μονακριβό του αγγελοῦδι, τον Γιωργάκη, πέρασε και ο Κωνσταντής άπεφάσισε να γυρίσει πάλι στην πατρίδα του, γιατί εινε πολύ-πολύ γλυκεία η πατρίδα και ποθητότερη περισσότερο απ' όλα τάλλα πράγματα 'ς αυτόν τον κόσμο.

Εξόριστος Αντίς.

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ

Όκτώ δλόκληρα χρόνια λείπει ο Κωνσταντής στην ξενιτειά... Η καταραμένη φτώχεια που τον ανάγκασε ν' αφήσει τ' την προστασία του Θεού μας την γυναίκα του και το μονακριβό του αγγελοῦδι, τον Γιωργάκη, πέρασε και ο Κωνσταντής άπεφάσισε να γυρίσει πάλι στην πατρίδα του, γιατί εινε πολύ-πολύ γλυκεία η πατρίδα και ποθητότερη περισσότερο απ' όλα τάλλα πράγματα 'ς αυτόν τον κόσμο.

ΤΙΜ' ΑΡΕΣΕΙ

Μ' άρέσει ο ήλιος το πρωί Όταν γλυκά προβάλλη Τό δειλινό στη θάλασσα Ξάν κρύβεται και πάλι.

Μ' άρέσει όταν δλόχρυσο Κυττάζω το φεγγάρι, Τών άστρων το λαμπύρισμα Και τής νυκτός τή χάρι.

Μ' άρέσει στην ακρογιαλία Ό φλοῖδος των κυμάτων, Όταν το βράδυ κάθουμαι Στο βράχο εκεί σιμά των.

Μ' άπ' όλα πιο καλλίτερα Κ' άπ' όλα πιο πολύ, Μ' άρέσει ή Διάπλασις των Παιδων ή καλή.

Σηματοφόρος Έλλη

Η ΓΛΩΣΣΑ ΚΑΙ Η ΚΑΡΔΙΑ

Άνθρωπος τις ειπε μίαν ήμέραν εις τον ύπηρέτην του: «Λάβε έν άρνίον από το ποιμνίόν μου,

σφάξε του και φέρε μου ό,τι καλλίτερον έγκλείει».

Ό ύπηρέτης εξετέλεσε την διαταγήν του κυρίου του και τῷ έφερε την καρδίαν και την γλώσσαν του ζῴου. Την έπιουσεν ο κύριος ειπεν εκ νέου εις τον ύπηρέτην να λάβη έν άλλο άρνίον, να το σφάξη και να τῷ φέρη ό,τι χειρότερον περιέχει.

Ό ύπηρέτης και την δευτέραν φοράν έφερε την καρδίαν και την γλώσσαν του θυμάτος.

Τί σημαίνει αυτό πάλιν; τον ήρώτησεν ο κύριός του.

Κύριε, άπεκρίθη ο ύπηρέτης, δεν υπάρχει καλλίτερον της γλώσσης και της καρδιάς όταν εινε καλαι, και τίποτε άπεχθέστερον όταν εινε κακαί».

(Εκ του γαλλικού) Γλυκεία Έλπις

ΑΠΛΟΤΗΣ ΤΟΥ ΦΙΛΟΠΟΙΜΕΝΟΣ

Ήμεραν τινά, φίλος του Φιλοποιμενος προσεκέλεσεν αυτόν εις γεῦμα. Ό Φιλοποιμην έδέχθη λίαν εύχαρίστως, ύποσχεθείς εις τον φίλον του ότι θα εύρισκετο εις την οικίαν του την ώρισθεισαν ώραν. Τό έσπέρας ο φίλος άνήγγειλεν εις την σύζυγόν του, ότι την αύριον θα έλάμβανον την τιμήν να συμπάγου με τον διάσημον στρατηγόν Φιλοποιμην. Την έπομένην όθεν, ή οικοδόσπινα λίαν ύπερήφανος ότι θα έδέχετο εις τον οίκόν της τόσον έξοχον άνδρα, προητοίμαζε τα του γεύματος, έπειδή δέ ή ώρα ήτο προχωρημένη και έφοβείτο μήπως έλθη ο προσκεκλημένος με την άκολουθίαν του και δεν ήσαν έτοιμα τα του οίκου, παρεκέλεσεν έναν άγνωστον, κατ' εκείνην την στιγμήν διερχόμενον πρό του οίκου της, να την βοηθήση. Ό άγνωστος αυτός άδιστάκτως έδέχθη, έξήγαγε τον έπενδυήτην του και ήρχισε να στήξη ξύλα. Κατ' εκείνην όμως την στιγμήν φθάσας ο οικοδοσπότης, άνακράγασε: Στρατηγέ! τί εινε αυτά; !.....

Ό στήξων τα ξύλα άγνωστος, ήτο ο Φιλοποιμην!

(Εκ του γαλλικού) Είμαι Ζακωνθία

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ό μικρός Τοτός έρωτῶ εις την έξοχην ένά χωρικόν. — Πόσο χρονώ να εινε αυτή η αγελάδα; — Είνε δύο χρονώ. — Και από πού τό ξέρεις; — Μ' αυτό φαίνεται από τα κέρατά της. Και ό Τοτός. — Ά, ναι, πραγματικώς έχει δύο κέρατα.

Εστέλη υπό του Γυμνασίου Ίωνανών

— Πώς εινε το μικρό σας; — Λαμπρά; άρχισε μάλιστα και να γράφη. — Νά γράφη; από τώρα; — Βέβαια! στα έπιπλα μ' ένα καρφί!...

Εστέλη υπό Ν. Γ. Σαρμβαν

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 121ος ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ ΔΙΑ ΤΗΝ Β' ΕΞΑΜΗΝΙΑΝ ΤΟΥ 1910

1.—Εις τον Διαγωνισμόν τούτον δικαιούται να λάβουν μέρος διατρέων μόν οι όσοι έχουν ψευδώνυμον διά το 1910, επί πληρωμῇ δέ λεπτῶν 10,—εις γραμματόσημον, — οι λοιποί συνδρομηταί ή συνδρομητριά.

2.—Έκαστος των διαγωνιζομένων οφείλει να στείλῃ από μίαν συλλογήν Πνευματικῶν Ασκήσεων, πρωτοτύπων, ιδιῶν του, άδημοσιεύτων, αι όποιαί δεν πρέπει να εινε ούτε ολίγότεραι των 10, ούτε περισσότεραι των 15.

3.—Κάτωθεν τῆς θέσεως Α Πνευματικῶν Ασκήσεων, μετὰ την λέξιν Τέλος, ο διαγωνιζόμενος οφείλει να γράψῃ την έξῆς «Διαθεβαίωσιν», και να υπογράψῃ αυτήν με το αληθές του όνομα.

4.—Όταν ή Διάπλασις σχηματίσῃ βάσιμον όπόνοιον ότι μία συλλογή, (και αν ακόμη ο άποστολεὺς αυτῆς βεβαιώη επί λόγῳ τιμῆς το έναντίον), εινε αντίγραφον ξένης εργασίας άνεκδοτου, είτε ύπεξαίρειθεις, είτε έκουσιως παραχωρηθείσης, δικαιούται να την άποκλείσῃ εκ του Διαγωνισμοῦ και, αν θέλῃ, ναναφέρῃ εις τ' Αποτελέσματα τα όνόματα των δια τούτοῦτον λόγον άποκλεισθέντων.

5.—Εφ' όσον θα δημοσιεύονται—από 1ης Ίουνίου 1910—αι έγκριθησόμεναι Πνευματικαί Ασκήσεις του παρόντος Διαγωνισμοῦ, δικαιούται και παρακαλεῖται μάλιστα εκάστος συνδρομητής να καταγγέλλῃ κατ' αυτών ήθελε τυχόν ανακαλύψῃ ως προσεχομένης εξ αντιγραφῆς δημοσιευμένης. Η καταγγέλλας πρέπει να εινε ώρισμένη και άποδεικνυμένη, να σημειούται δηλαδή ο τίτλος τῆς έφημερίδος ή του περιοδικοῦ, εξ ου ή αντιγραφή, το έτος, ο τόμος, ή σελίς και ο αριθμός υπό τον όποιον ειχε δημοσιευθῆ ή καταγγελλομένη Ασκήσις. Αι καταγγέλλας, εξελεγχομένη και άποδεικνυμένη αληθείς θα έγγράφονται εις επί τούτω βιβλίον, και κατά την άπονομήν των βραβείων του Διαγωνισμοῦ, όχι μόνον δεν θα λαμβάνονται ύπ' όψει αι κλοπιμαίαι Ασκήσεις εκάστῃς συλλογῆς, άλλα και θαφαιρηται ίσος αριθμός εκ των μη καταγγελλθεισῶν.

6.—Η συλλογή πρέπει να εινε όση το δυνατόν πλήρης, να περιέχῃ δηλαδή μίαν ή δύο Ασκήσεις εξ εκάστου είδους και καθ' ήν τάξιν δημοσιεύονται συνήθως εις την Διάπλασιν. Ούτως ο διαγωνιζόμενος έχει μεγαλητέραν πιθανότητα επιτυχίας παρα εάν ήρκετο εις όλίγα μόνον είδη Ασκήσεων.

7.—Ασκήσεις, των όποιων ή λύσις άποβαίνει άδύνατος ή πολύ δύσκολος, με αρχαίας λέξεις και σπάνια όνόματα, και όρβαί αν εινε, θεωρούνται ως λανθασμένα.

8.—ΑΠΕΝΑΝΤΙ εκάστῃς Ασκήσεως, εις το περιθώριον του τετραδίου, πρέπει να εινε γραμμένη ή λύσις τῆς Ασκήσεως άνευ λύσεων άποκλειονται.

9.—Όσοι εκ των διαγωνιζομένων λαμβάνουσιν ή παραλείθουν σκοπιμῶς να σημειώσουν εις το τετράδιον την ηλικίαν των, θα καταταγῶσιν εις την Άνωτέραν Τάξιν, οίανδήποτε ηλικίαν και αν έχουν.

10.—Αι Ασκήσεις πρέπει να εινε πολύ καθαρογραμμέται και ευανάγνωστοι, εις μεγάλα τετράδια, (χωρίς δηλαδή να διπλώνεται το φύλλον του συνήθως χάρτου γραφῆς). Χειρόγραφα ακατάστατα, μοντζουρωμένα, στενογραμμέται, δυσανάγνωστα, ρίπτονται εις το καλάθι.

11.—Αι συλλογαί επιγραφόμεναι «Πνευματικαί Ασκήσεις δια τον 121ον Διαγωνισμόν», εινε δεκταί μέχρι τῆς 10 Ίουνίου ε. ε. (Ειμπορείτε να τās στείλετε ως χειρόγραφα υπό ταινίαν επί συστάσει, πληρώνοντες μόνον 25 λεπτά ταχυδρομικά).

12.—Κατά το δόστημα τῆς Β' Έξαμηνίας του 1910, θα δημοσιεύονται εις την «Διάπλασιν» Ασκήσεις, κατ' ελευθέραν έκλογήν, εκ των εγκριθησόμενων του παρόντος Διαγωνισμοῦ άποκλειστικῶς. Περί τα τέλη του έτους θα δημοσιευθῶσιν τ' αποτελέσματα και θα προκηρυχθῆ ο νέος Διαγωνισμός δια την Α' Έξαμηνίαν του 1911. Έν τῷ μεταξῷ, οὐδέεις θα δύναται να στείλλῃ Ασκήσεις προς δημοσίευσιν.

Οι λοιποὶ όροι εινε οι αυτοί με τους όρους πάντων των Μεγάλων Διαγωνισμῶν, τους όποιους βλέπετε εις το Σ' Κεφάλαιον του «Όδηγοῦ περί Βραβείων» (φύλ. 1ον, σελ. 12).

Τ' ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ του τρέχοντος 117ου Διαγωνισμοῦ Ασκήσεων θα δημοσιευθῶσιν προσχωίς.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ οι έχοντες ήδη έτοιμούς Συλλογῆς να τās στείλουν άμέσως, δια να δημοσιεύσω εξ αυτών εις τα πρώτα φύλλα του Ίουνίου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Αθήναι, 38, όδος Εδριαιδου την 26ην Απριλίον 1910

ΛΟΙΠΟΝ, όσοι μου έστέλλετε Ασκήσεις και σῆς Ελεγμῶν δεν εινε καιρός, όσοι άσυτομνούσατε να στείλετε και μ' έρωτούσατε ποτε, —ιδού, σήμερα προκηρύσσεται ο νέος 121ος Διαγωνισμός. Τώρα εμπορεύε.

Αλλά ή προκήρυξις μάς έπιασε όλον σχεδόν τον τόπον τῆς Αλληλογραφίας και δι' αυτόν με μεγάλην συντομίαν θ' άπαντήσω εις τα γραμματά σας, και πολλά μάλιστα θα ταναφέρω άπλωίς.

Έλαβα την όραιαν έπιστολήν σου, Ζιζιχάρου, καθώς και την φωτογραφίαν σου, την όποιαν πολύ γρήγορα θα δημοσιεύσω. Σ' εύχαριστώ θερμῶς δια τα ξεσπαθώματα Ροδοπαία Έλληνοπούλα. Έννοια σου, και θα μου ξαναγράψῃς, και θα σου ξαναπατήσω, και μετὰ τον κομητήν. Μη φοβῆσαι!

Ηχώ τῆς Καρδίας, μ' ένδιάφερον έδιάβασα τα μεταφραστικά σου βιββανα, άλλα την κρίσιν μου θα την ίδῆς μόνον εις τ' Απολέσματα. Τι να σου ειπῶ από τώρα;

Δεν έχει να κἀν, φιλε μου Σ. Α. Παυτεργουλή έννοια σου καθένας από τον τόπον του. Και φυσικά, όσοι ζοῦν εις την Πόλιν ή εις την Αίγυπτον, δεν εινε δυνατόν να εμπνευσθῶσιν εικόνας από τās Αθήνας! Γράφε μου.

Εις την Παλιόριαν και την Νέαν Σελήνην, που ίδρυσαν εις την Χαλκίδα τον Σύλλογον «Νεολαία», εύχομαι καλήν πρόσδον με πολλὰς έγγραφας.

Πραγματικῶς πολύ περίεργα αυτὰ που μου γράφεις, Φίλεργος Ήγεμονίς... Όσον δια την Φασιανήν του Σαντεκλερ το ξεβρω ότι εινε σπάνιον κορίτσι.

Όραιας έπιστολάς μου έστειλαν αυτήν την έβδομάδα και οι εξῆς: Πολιάρχος Νέμος, Αιὸς Χανούμ, Μελάχρα, Μυροβόλος Τέτα, Όρχόλενη Άκίτα, Φασιανή του Σαντεκλερ, Μασκῶτ, Εὐελι Μελλόν, Σκόρπειο Μενεξέδες.

Εύχαριστῶ επίσης όσους μου έστειλαν καρτες — και τί ώραιές! τί κομψές! — δια το Πίσσα. Και του χρόνου!

ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ

Μεγάλον ένθουσιασμόν έπροκάλεσεν ή εύγενης πρότασις του Έργόπου Αέτοκατόρος, ή

δημοσιευθεῖσα εις το 21ον φυλλάδιον. Πρωτῆ-πρωτῆ μου έγραψεν ότι άποδέχεται την πρότασιν ή Καρδία Έλληνίδος και μου έστειλε 50 λεπτά με την ύπόσχεσιν ότι κάθε μήνα θα μου στέλλῃ ό,τι ειμπορεί.—Κατόπιν μου έγραψαν και μου έστειλαν: ή Ήχώ τῆς Αίμης 25 λεπτά, ο Μισομύρας 30 λεπτά, ή Μικρά Βοσκοπούλα 10 λεπτά, ή Μελάχρα 20 (ως πρώτην δόσιν) ή Αθανάσιος Διάκος 10 (προτεινῶν να στέλλουν όλαι από 10 λεπτά μίαν φοράν τον μήνα ή τοὐλάχιστον μίαν φοράν την τριμηνίαν) ή Έξόριστος Αντίς 50. ή Ποιμενική Φλογέρα 50 (περιμένω και την εικόνα τῆς: να μου τῆν στείλῃ χωρίς άλλο) ή Μασκῶτ 30, ο Βασίλειος των Ρόδων 10, ή Τατοῦ 25 και ή Ιδιότροπος Ζανθοῦλα 1 δραχμήν. Όστε εύθῆς-εύθῆς άμέσως έμαζεύθησαν δρα.4,40! Δεν έχω καμμίαν άμφιβολίαν, ότι όλαι θα μου στείλουν και εντός ολίγου θάρχισω να έγγραφο τους συστημένους άπόρους, οι όποιοι με τόνη λαχτάραν περιμένουν να γίνουν Συνδρομηταί.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Έγγραφονται: «Άνοιξιάντικη Νυχτιά» τῆς Έξοριστου Αντίδος.—Άνεκδοτον του Σηματοφόρου Έλληρος.—«Ό Φάρος» του Αθανασίου Διάκου.—Τό «Κόλασμα» του Φαιροῦ Αδάμους.—Διάφορα του Μικρομέγα.—«Η ύπομονή» του Κορυθαίου Έκτορος.—«Έρεβρεσίς» τῆς Παλαιούσης Έλλάδος.—«Μεγάλη Άπορία» τῆς Βασιλλούς των Ζιζανίων.—«Τα παραλειπόμενα» του Έλπίδας Φιροργιάτου.—«Άνεμοστρόβιλος» τῆς Νέας Σελήνης.—Ποίημα τῆς Μητρικῆς Στοιχῆς.—Διάφορα τῆς Παλιόριος.—Νά ιδούμε όμως και ποτα θα κληρωθῶσιν!

Απορρίπτονται: «Άνεκδοτον του Όθωνος».—«Κλέπτης συλλαβανόμενος».—«Ποντικοπατομαχίαν».—Παιγνία.—«Τό γέλιο σου».—«Άπογοητεύσεις».—«Τό Πίσσα» (κατόπιν έστῆς).—«Νύχτα».—«Τῆς Παναγίης το δάκρυ» (στιχὶ άτεγνοί).—«Ό Κομῆτης» (πάλι);—«Ό μετανοήσας κλέπτης».—«Ματαιότης».—«Στή θάλασσα».—«Εὐκόλος Θεραπεία» και πολλά άλλα άνέκδοτα.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: Έρημο Πουλι α (Π. Χ.) Νέδων α (Γ. Κ.) Φιλόμονος Αντίς χ. (Κ.Σ.) Δημητρίος ο Πολιορκητής, α (Γ.Σ.) Δούλειον Ημω α (Γ.) Μικροῦλα Πατριά, χ. (Α.Μ.) Αίσωπος, α. (Σ. Π.) Έθνομάγνυς, α. (Π.Σ.) Καλλιφύλλον Ρόδον, α. (Π.Α.) Άνανεώσεις ψευδωνύμων. Βασιλοισα των Ζιζανίων, χ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά επιθυμῶσιν νάνταλλάξουν: ή Μασκῶτ (0) με Αίγυπτίαν Βασιλοπούλα, Ίδανικότητα, 25 Μαρτίου, Ατλαντικόν.—ή Καρδία Έλληνίδος (0) με Ήχώ τῆς Καρδίας, Θεανόθειαν Καρδίαν, Χιώτικο Αεροπλάι.—ή Πατριή Ναυτοπούλα (0) με Δεκαπενταστή Πλοίαρχον, Έαρινήν Αέσαν, Άγιον Κάνον, Αημογινημένον, Μικράν Βοσκοπούλαν, Υπερψαφνο Έλληροπούλο.—τό Καλλιφύλλον Ρόδον (0) με Αλήθειαν, Χαριτόβριτον Αέσον, Κόκκινον Δύβολον, Τοκακλή Μεγμέ.—ή Τατοῦ (0) με Δούμισσαν των Σαλώνων, Γινόν του Ίσκιον, Έλληνικήν Θεότητα, Τατοῦ, Γλυκοχάραμα, Αφροκόρνο.

Η Διάπλασις άσπάξεται τους φίλους τῆς: Παλιόριαν (αυτὰ μόνον εις τās Μικράς Άγγελίας δημοσιεύονται) Έλληνικόν Ίερος (δεν θάρχησῃ, έχει όλίγην ύπομονήν) Αέοντα τῆς Έρημου (χάρω που ξηγινε καλά και πε-

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ'ἔξοχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ἠθροσεῖας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Ἔσωτερικῶς:

Ἐξωτερικῶς:

Ετησία . . . δρ. 8,—
Ἐξάμηνος . . . 4,50
Τρίμηνος . . . 2,50

Ἔτησία φρ. χρ. 10,—
Ἐξάμηνος > > 5,50
Τρίμηνος > > 3,—

ΙΑΡΥΘΗ Τῆ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐσωτερικῶ φρ. χρ. 0,20
Φέλλα προηγουμένως ἐπὶ δ' ἁ' καὶ β' περιόδου
τιμῶνται ἕκαστον λπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Ἐδραίου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'—Τόμος 17ος

Ἐν Ἀθήναις, 8 Μαΐου 1910

Ἔτος 32ον.—Ἀριθ. 23

ριμένω) Ἐθνηκὴ Ψυχὴ (εἰς ὅλους τοὺς διαγωνισμοὺς εἰμπορεῖ τώρα νὰ λαμβάνῃ μέρος, ὡς ἀδελφὸς συνδρομητοῦ ἔχων ψευδώνυμον) Πόθητὴν Κωνσταντινουπόλιν (διὰ τὰς τρεῖς προτάσεις Μ. Μυστικῶν λεπτὰ 25· διὰ τὰς ἐπὶ πλέον 5 λεπτὰ ἢ λέξις, ὄχι ἢ πρότασις) ἐνόησες τώρα; τὴν διεύθυνσίν σου εἰμπορεῖς νὰ στελέγῃς δι' ἐπιστολῆς, τὴν ὁποίαν θὰ διαδιδάσῃ τὸ γραφεῖόν μου· ἀλλὰ πρέπει νὰ συνοδεύεται ἀπὸ 25 λεπτὰ διὰ τὰ ταχυδρομικά.) Γυμνάσιον Ἰωαννίων (ἔστειλα.) Ἐνδοξὸν Ὑδρῶν (ἔστειλα.) Βασιλισσῶν τῶν Ζιφανίων (ἔστειλα.) Ρήγαν Φερραίων (ῥαία ἢ ἐκκληζῆς σου.) Ἐνα Σμυρναίων (καὶ βέβαια, γίνεται τίποτε χωρὶς κόπον;) Φιλέρημον Τρυγόνα (ἐπιτρέπεται· φίλησέ μου τὰδελεφάκια.) Τηλέμαχον καὶ Στέφανον Ν. (ἔλαβα· εὐχαριστῶ.) Νικ. Γ. Καρ. (πολὸ καλὰ ἔστειλέ μου νὰ τὰς ἴδω.) Προσεγγίζουσαν Ἐλευθερίαν (ἔχει καλῶς· εἰμπορεῖς νὰ στέλλῃς τὰς λύσεις κατὰ μῆνα.) Ψευδώνυμον (εὐχόμαι περαστικά εἰς τὸν ἀδελφόν σου ἄραφί μου ἅμα ἡσχάσης.) Στέφανον Δόξης (ἔστειλα.) Πάσχουσαν Ἑλλάδα (εὐχαριστῶ πολὺ δι' ἡσά γραφείας.) Ζέρουρον (ἔλαβα· εὐχαριστῶ.) Ὑπερήφανο Ἑλληγόπουλο (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας.) Ἐρημὴν τοῦ Πραξιτέλους (ἔστειλα.) Ἀεροπόρον Λεωνίδαν (πῶς εἰμπορεῖ νὰ σοῦ πῶ ποῖς εἶνε;) Ὀνειροπόλον τῆς Δόξης (τὰ ἔλαβα· εὐχαριστῶ.) Παῖδι τῆς Ἀρχαίου (καλὴ ἢ ἰδέα σου καὶ ὅτι τὴν βάλω εἰς ἐνέργειαν.) Τοσκικὴ Μεγμέτι (δὲν εἴπαμεν ὅτι ἀπὸ τὰ ἐγκρινόμενα δημοσιεύονται ὄλγα διὰ κλήρου;) Α. Σαντηριάδου καὶ Ἐμμονουῆ Α. Τσ. (λάθος ἐνόησες ἐννοούμενον.) Πτωχικὴν Καλύβην κτλ. κτλ.

Εἰς ὄσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 27 Ἀπριλίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 18 Μαΐου· ἐκ τῶν Ἐλαφίων μέχρι τῆς 25 Μαΐου· ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 12 Ἰουνίου.

219. Δεξιόγραφος.
Ζῶον κραυγὴν με σύμφωνον
Καὶ ὀμοεικὰ ἐν ἐνώσῃ,
Ἱστορικὸς διάστημα
Πόλιν θὰ φανερῶσης.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Διέως Σουλτάνας

220. Στοιχειώγραφος.
Ἀπὸ φοβερὸν Τίτωνα
Δύο γράμματ' ἀπαρτῶ
Καὶ ἀμέσως σοῦ τὸν κάνω
Χρήσιμο ὁτὸ μαγαρεῖο.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ζιλχῶ-Χανουμ

221. Ἀναγραμματισμός.
Ἐὰν θέλῃς νὰ με λύσῃς
Ὡς θεῶν νὰ με ζητήσῃς
Τὸρ' ἀναγραμματίσέ με
Κ' εἰς τὰς ῥῆας ζητήσέ με.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ίλιανθης Σκουροφόρας

222. Δημόδως πρόβλημα.
Τρεῖς ἐνδεκα, τρεῖς δωδέκα,
Τρεῖς δεκάπέντε καὶ ἔνδεκα,
Ἐπτά κ' ὀκτώ καὶ δεκαοκτώ
Καὶ πέντε καὶ ἓνα καὶ μισό.
Πόσα κάνουν;

223. Ρόμβος.
1.—Μέσ' ἐς τὸ βάρβαρον θὰ μάθῃς
Πῶς τελειῶνω, πῶς ἀρχίζω.
2.—Στὸ σκοτάδι μου θὰ πάθῃς,
Λάμπρα-θάρρα, σὲ μαυρίζω.
3.—Χρόνον ὄλωις νεοτάτων
Ποιητῆς ρομαντικῶς.

4.—Ἐν ἐκ τῶν ἐπισημάτων.
Ὅλ' αὐτὰ εἰς τὴν σειράν
Καὶ ὁ Ρόμβος μὴ χάρα
Θὰ γενῆ πραγματικῶς.
(Αἱ λέξεις μόνον ὀριζοντίας.)
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἰδεολήτου

224. Κρυπτογραφικόν.
1 2 3 4 5 6 7 8 = Ζῶον.
2 1 2 8 = Θεά.
3 6 1 7 3 = Αὐτοκράτωρ.
4 3 4 8 = Ζῶον.
5 7 8 = Νῆσος.
6 1 2 8 = Θεά.
7 1 4 8 = Θεός.
8 2 3 2 8 = Ληστής.
Ἐστὴν ὑπὸ Α. Σ. Σαλαμάρνα

225. Μαγικὴ Εὐωνῶν ἀνευ Εὐνόου.
Ἐὰν καθίσῃ φρόνιμα, μικρὸ Μάρτιε, εἰς
τὸ βράδυ, θὰ σοῦ δώσω νὰ φᾶς κατὰ τὴν πῶ
ξέρω πῶς σ' ἀρέσει.
—Τί; τί; πῶς μου, Τασία μου!
—Μὰ ἔστ' εἶπα! δὲν τόκουσες;
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἑίμαι Ζακωνθία

226. Διπλὴ Ἀκροστιχίς.
Τῶν ζητουμένων λέξεων ἀν λάβῃς ταρχικῶ,
Τὸν ἥρωα ποῦ ἔγραψες, θὰ βρῆς στὰ μυθικά,
Τὰ τρίτα πάντ' ἐγράμματα ἀν βάλῃς στὴ γραμμὴ,
Θεῶν τῆς ἀρχαιότητος θὰ κάμῃς στὴ στιγμή:
1.—Ἀναξ τῶν Βοταντινῶν.
2.—Τέχνη τις ἐκ τῶν κοινῶν.
3.—Θεὸς εἶνε τῶν ἀρχαίων.
4.—Μία τῶν σεμνῶν Μουσῶν.
5.—Γνωστὴ πόλις Γαλλικῆ.
6.—Βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων.
7.—Χώρα Ἀσιατικῆ.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ίλιανθης Πατριδῶς

227. Ἀλληλοσύμφωνον.
ἦ-εωι-αι-η-υαι.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Τοσκικῆς-Μεγμέτι

ΛΥΣΕΙΣ
τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φυλλ. 18
150. Θεμιστοκλῆς (Θέμις τό, κλεις.)—
151. Σπόρος-Πόρος.—152. Στρατὸς-ἄρτος.
153. Α Ι Ρ Ω 154. Ρ
Ι Ρ Ι Σ Κ Α Ι
Ρ Ι Ν Η Α Ρ Κ Α Σ
Ω Σ Η Ε Δ Α Ρ Η Ν Ο Σ
155-159. 1. Ἀκακία (καὶ ΑΙ ΚΑΚΑ...)
2. Μηλέα (τριῖα ΕΛΗ Μόνον...) 3. Καρυά
(ΑΥΡΑ Καθ...)
4. Ἐλαία (τῶ ΙΑ ΔΕ-
πτότατον...) 5. Ροιὰ (στρατιῶν ΟΡΩδισι...)
—160. ΒΟΥΣ (Βραδύς, Ὀργιστός, Ὑγιής,
Σκαίος.)—161. Φοδὸς τοὺς Ἀναγούς καὶ δῶρα
φέροντας.—162.—Ἡ περὶ ὑπ' οὐδενὸς ἢ
γαπήθη (ὕπ' ἐν τα-ὕπ' οὐδ' ἐν ὡς ἠ γὰ πῆ θῆ.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ
Πρὸς τὸν Ἑλληρικὸν μιμνήσκουμον τῆς Διαπλάσεως.
Ἀπὸ τὰ ἀιματοδρεγμένα χρώματα τῶν ἀκρω-
ρειῶν τῆς Ροδότης ἀπὸ τὴν ἱερὰν καὶ πλουσίαν
εἰς πεινίμους ἀναμνήσεις χολιάδα τοῦ ἀγνότη-
ρου πατριωτισμοῦ, ἐνθα πᾶν τὸ Ἑλληγόφωνον
ἡμιθάνες σπαράζει ἐπὶ τὴν Στενίμαχον, τὴν ἠ-
λευτήν εἰς μνημόσυνα ἀνδρείων ὑπέρτερα, δια-
περὼ με τ' ἀκοίμητον ὄμμα τῆς ἀιμασοῦσης
παιδικῆς μου ψυχῆς, τ' ἀδελφὰ πανελλήνια
ἐδάφη καὶ χαρτεῖο ἐλάχιτος ἐν σμικρῆς ἐγώ,
πλὴν γνήσιος τηρητῆς τῶν Πατρῶν καὶ ἀ-
παίστος περιφρονητῆς τοῦ βαρβάρου κνουτοῦ,
πάντα καὶ πάσας δι' ἐνός Ἑλληρικιστάτου
«Γειά σας»!—Δούλειον ἤμαρ. (Γ, 51)
Ἐἰλά Σουλτάνα, στείλέ μου τὴν φωτο-
γραφίαν σου νὰ τὴν κάμω μαγικὴν εἰ-
κόνα.—Ζωγράφος. (Γ, 52)

Ἰδρὸν ἐν Χαλκίδι Σόλλογος ἢ «Νεολαία»
ἰπρός· εὐρύτατην διάδοσιν τῆς Διαπλάσεως
καὶ ἐγγραφῆν ἀπόρων παιδῶν. Ζητούνται ἀν-
τιπρόσωποι καὶ μέλη πανταχόθεν. Μηνιαία
συνδρομὴ λεπτὰ 50. Διεύθυνσις Ἀριστοτ. Παύ-
λου ἢ Θεοδ. Θεοχάρην, μαθητῆς Συγχορ-
χέιου, Χαλκίδα. (Γ, 83)

Συγχαιροῦμεν Χασανάκι διὰ τὸ ἀπονεμηθῆν
αὐτῷ παράσημον τοῦ Τάγματος «Γκα-
ζουτενικέτ».—Ἡ Παρὰ. (Γ, 84)

ΕΒΔΟΜΑΘΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΗΣ ΜΑΓΙΚΗΣ ΕΙΚΟΝΗΣ ΤΟΥ 20 ΦΥΛΛΟΥ
[Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 184]

ΑΘΗΝΩΝ Ἀθ. Δημητρίου, Καλλιόπη Ε. Α-
πόστολ, Εὐάγ. Γ. Παπανικολάου, Δημήτρ. Π. Κατσά-
ρης, Γ. Α. Καραγιάννης, Θρασ. Ἀντωνιάδης, Θ. Κ.
Κυριακός, Μελλίνοσα Νικήτρια Ἑλλάς, Ἰωάν. Θ. Κιν-
δίνης, Εὐγενία Π. Σαρματσόπουλου, Στεφ. Δημητριά-
δης, Σερμυριανὸς Κ. Ἐπιμορφωτῆ, Φλωρεντία Φ. Πα-
σχάλη, Ἰωάν. Σ. Σαρφατῆς, Κόνη Γ. Βασιλειάδη,
Ἀ. Α. Ριζάκης (19 καὶ 20), Μιχ. Π. Μαθιόπουλος,
Νίκος Μαρωνόπουλος, Ἄριστ. Ἀ. Ἐμπειρικῶς, Δημ.
Α. Σακελλαρίδης, Ἄννα Γ. Θεολογίτου, Ἀνδρομάχη
Γ. Ναντιλιάνου, Σαυρ. Α. Τσιτοῦνης, Μαρία Γ. Πι-
ροφαλίδου (19)

ΠΕΙΡΑΙΩΣ Ἀριάνη Λεκοῦ, Ἐμ. Α. Τσιλιάνη,
Θεοδόσος Α. Λούνας, Αἰμίλιος Γ. Σαργάνης (19
καὶ 20) Ἀθανάσιος Μιχαήλας (19), Σαυρ. Κ.
Κουρβενάκης (19 καὶ 20), Ἀθανάσιος Ἡλιόπουλος,
Ἰωάν. Π. Μασσιλιός (19), Α. Α. Νικολαΐδης.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ
ΑΝΔΡΟΥ Ἡ Δ. Παχάλης.
ΒΟΛΟΥ Ἰωάν. Ν. Φυντακίτης.
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ Στῆλα Ζιζόν.
ΚΑΛΑΜΩΝ Στ. Γ. Κωστοπούλου (19 καὶ 20),
Φούλα Γ. Ασίδου, Ἀρ. Θ. Κουτσουμπόπουλος.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ Μιχ. Φιλαρτουλάκης, Δημ. Ἰωσ.
ΚΟΡΙΝΘΟΥ Μιχ. Α. Τριτάκης.
ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ Ν. Καρατζῆς.
ΛΑΡΙΣΣΗΣ Ν. Γ. Σαρμάκης, Αυσὶδ Ἡ. Σιακ-
κῆς, Πηνελόπη Παπαγεωργίου (19 καὶ 20), Γεωρ. Α.
Λαζανάς, Κων. Ζ. Μιχαήλας, Ἰωάν. Ἡλ. Δημι-
οῦ, ΔΕΥΚΑΛΩΝ Χρῆστ. Π. Κασσαρίδης (19).
ΜΗΛΟΥ Ἐλίση Α. Μάλλη (19 καὶ 20).
ΠΑΤΡΩΝ Εὐάγ. Α. Τσιτακοπούλου, Ἡ. Ν. Πα-
πανικολάου, Ἰωάννης Α. Μισσηγιάννης, Ἐλευθ.
Π. Κίτσος.
ΠΕΡΙΟΥ Εὐάγ. Θ. Σακωνιάνης.
ΠΥΡΡΟΥ Νίκη Σαυτηρή, Ἐλίση Χ. Νικολητο-
πούλου, Μαρία Ν. Βαζιλιάνη.
ΣΥΡΟΥ Κωνστ. Π. Ἀναγνωστοπούλου, Χαρί-
κλεια Α. Κιάδη (19 καὶ 20), Θεοδ. Ἀρ. Βιλιγιάννης.
ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ Κωνστ. Ν. Μπαρῆρας, Στεφ. Ν.
Μπαρῆρας.
ΧΑΛΚΙΔΟΣ Ἀριστ. Παύλου, Νικόλ. Μελλισσιάνης.
Ἐσωτερικῶ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ Χαρίκλεια Πεντακού, Παι-
σία Ζουροῦδη, Εὐγενία Κ. Μπούου, Χρῆστ. Γ.
Παπαῦς.
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ Ὀλγα Γ. Βράδου (19), Δημ. Σ.
Σαλαμάρνα.
ΚΥΡΕΝΩΝ Ὁρχοῦλην Ἀκτίδα, Μιροφόλος
Ἰτιά, Μαρμάνθη Δημητριάδου.
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ Ρήγας Φερραῖος, Κ.
Π. Λαμπανιδόπουλος, Κωνσταντῆ Σ. Ραφταῆ.
ΗΥΡΡΙΟΥ (Βουλγαρίας) Πασ. Κ. Λαμπανιδόπουλος,
Ζαχαρούλα Π. Λαμπανιδόπουλου, Μάρθα Τριανταφύλλου,
Ὀλγα Κετασιάνη, Εὐδοκία Πολίτου.
ΣΜΥΡΝΗΣ Ζενία Δημ.
ΣΤΕΦΑΝΟΠΟΥΛΟΥ Ροδοπία Ἑλληνοπούλα.
ΤΥΡΝΟΒΟΥ Θεοδ. Χατζηγεωργίου.
ΧΑΣΚΟΒΟΥ Ἰωάν. Α. Κατληγεωργίου, Σμα-
ράγδα Α. Μιλασίτου.
ΧΙΟΥ Ἀ. Π. Σαμαράδης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ
Τὸν εὐχρόνον ἀσθὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐπιθε-
σαν εἰς τὴν Κληρονομία καὶ ἐληρωθήσαν κατὰ ἰσὴν
οἱ εἴης τρεῖς ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Δ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΪ-
ΔΗΣ, πλατεία Κολωνάτου 97 ἐν Ἀθήναις, ΚΑΛΕ-
ΝΙΚΗ Σ. ΦΑΡΤΑΚΗ, ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ
ΘΕΟΔΩΡΟΣ Δ. ΔΟΥΜΑΣ μαθητῆς Σαραγετινῶν
Λυκείων ἐν Πετρίαι· καὶ ὁ μὲν πῶτος ἐνεργήσῃ δι'
εἴς μῆνας, οἱ δὲ ἄλλοι δύο διὰ μῆνα τεμνητῶν ἑκάστου.
Πλουσιάζον δρ. 2,20 αἱ ὁποῖαι θὰ προστεθοῦν εἰς
τὸν προσεχῆ Διαγωνισμόν.
Οἱ ἀποσπειλόμενοι ἀνευ δεκαλέτου τὴν λύσιν δὲν
ἀναγράφονται, οὗτοι οἱ ἀποσπειλόμενοι πεντάλετον ἀνευ
δεκαλέτου. (Ἰνστιτούτου 10 παρὰ Ἰουδιναμά με
5 λεπτὰ ὄστε διὰ 10 λεπτὰ χρειάζεται γραμματι-
σμοῦ 20 παρὰς).

Ο ΗΛΙΟΣ ΚΑΙ Ο ΑΝΕΜΟΣ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΝΗΘΠΡΑΚΤΗ ΤΟΥ ΔΙΑΣΗΜΟΥ ΣΟΥΗΔΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΤΟΠΕΛΙΟΥ (*)

ΠΡΟΣΩΠΑ
ΧΡΥΣΗ, ἡ Ἀκτίδα τοῦ ἡλίου.
ΒΟΡΕΑΣ, ὁ Ἄνεμος.
ΜΙΑ ΓΡΗΑ χωριατίσσα.

Ἡ σκηρὴ παριστῆ ἔξοχικὸ δρόμο ποῦ
διασχίζει ἓνα δάσος. Τελειῶνι ὁ χειμῶνας καὶ
ἀρχίζει ἡ ἀνοιξίς. Τὰ χιόνια λύνουσι, τὰ που-
λιὰ κελαδοῦν.

Ἡ ΧΡΥΣΗ εἶνε ἓνα ὄμοιο ὀλόξανθο
κοριτσάκι με γυλατὰ γυλατὰ μάτια. Φορεῖ
κάταπρα ῥοῦχα καὶ σκουφίαι με χρυσὸ ἀ-
κτινωτῶ. Κάθεται ἐπάνω ἔς τὸ φράκτη καὶ
τρώγει ἀπὸ τὸ χιόνι ποῦ τὴν τριγουρίζει.

ΧΡΥΣΗ, μόνη:—Νά λοιπὸν ποῦ
ξαναγυρίζω ἔς τὴ γῆ! Εἶνε τόσοσ καιρὸς
ἀφῶτου εἶδα γιὰ τελευταία φορὰ τὸ κατα-
πράσινο αὐτὸ δάσος!... Ἰῶς ἐπληττα
κεῖ-πάνω, ἔς τ' ἀπέραντα κενὰ διαστή-
ματα! Ὁ πατέρας μου, ὁ Βασιλεὺς ὁ
Ἥλιος, ἔχει κ' ἄλλες, πολλές-πολλές

(*) Ἴδε σημερινὴν Ἀλληγογραφίαν.

κόρες, ποῦ τὲς στέλνει νὰ ζεσταίνουσι τοὺς
πλανητῆς σου καὶ τὰ φεγγαρία τοῦ. Ἐμένα
μ' ἔχει γιὰ τὴ Γῆ. Σήμερα τὸ πρωῖ μου
εἶπε: «Χρυσή, πάρε τὸ φῶσμά σου καὶ
προσπάθησε νὰ φθάσῃς ἔς τὴ Γῆ». Πη-
τοῦσα, ὅλο πετοῦσα: ἀπὸ τὸν Ἰορμὴ εἰς τὴν
Ἀφροδίτη, ἀπὸ τὴν Ἀφροδίτη εἰς τὴν Σε-
λήνην, ἀπὸ τὴν Σελήνην εἰς τὴ Γῆ. Σὲ ὀκτώ
λεπτὰ τὸ ταξίδι μου τελειώσε. Ὅταν
ἐφθασα ὅμως ἐτὸν ἀέρα ποῦ κουκουλό-
νει αὐτὴ τὴ σφαῖρα, εἶδα μπροστά μου
σάν ἓνα τοῖχο ἀπὸ σύννεφα πυκνά. Ἐρῶ
ἐγὼ ποῖς τὰ κουβάλλησε: ὁ μικρὸς κύ-
ριος Βορέας, ὁ ἄνεμος; ποῖς ἄλλος; Τί
παιδί, Θεέ μου, τί παιδί! Ὑπερλόττο
δὲν ὑπάρχει οὔτε ἐστὴ γῆ οὔτε ἐτὸν οὐ-
ρανὸ!... Εἶδα κ' ἐπαθα ὡς νὰ τρυ-
πῆσω ἐκεῖνα τὰ σύννεφα καὶ νὰ περάσω.
Ἐπιτέλους τὸ κατώρθωσα. Καὶ τώρα,
τί ἄλλο νὰ κάμω γιὰ νὰ περάσῃ ἡ ὄρα;
Νά γοιδέσω λιγάκι αὐτὴ τὴ λιποθυ-
μισμένη λυγαριά, γιὰ νὰ τὴν κάμω νὰ

ξαναζήσῃ; Ἐ! μικρὴ μου λυγαριά, δὲ
βαρῆθηκες πιά τὸν ὑπνο; Στάσου νὰ σε
κινετᾶξω! νὰ σε ζεστᾶνω!... Νά, νά!
ὁ γυμὸς σου ἀρχισε νὰ ἐξορκίζῃ τὴν
χλωμὴ φλουδίτσα σου, ἡ παγωμένη καρ-
διά σου ξανακτυπᾷ, καὶ
ἐτὸν ἀέρα μυρίζεσαι
κατὰ ποῦ προμητᾶ τὴν
ανοίξει. Νά, νά, αὐτὸ
εἶνε! (Τραγουδεῖ.)

Ἐῦπνα καὶ μὴν κοιμᾶσαι
Καλὴ μου λυγαριά,
Σὲ λίγο χίλια θάχης
Λουλούδια ἐστὰ χιλιάρια.
Ἐγὼ, ἡ Χρυσή, σὲ σφιγ-
[γω
Μέσ' ἐστὴ ζεστὴ ἀγγαλιὰ
Ἐῦπνα νὰ ἱδῆς τὸν ἥλιο,
Νάκουσῃς τὰ πουλιά...
Ἐῦπνα!

Ἡ Χρυσή.